

Nakreslily děti v náboženství 1. A 2. třída

NAŠE DĚDINY - zpravodaj obcí Bohuslavice, Březnice a Salaš. * Vydává Římskokatolická farnost Březnice, Březnice 14, 760 01 Zlín. * Své příspěvky můžete vložit do poštovní schránky farního úřadu v Březnici, poslat elektronickou poštou na adresu: nase.dediny@volny.cz nebo předat členům redakční rady. * Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů, při výběru dává přednost textům stručným. * Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

* Zpravodaj je vydáván za podpory Obce Březnice a Obce Bohuslavice.

* Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. * Uzávěrka čísla: 21.6.2017.

NAŠE DĚDINY

Zpravodaj obcí Březnice - Bohuslavice - Salaš

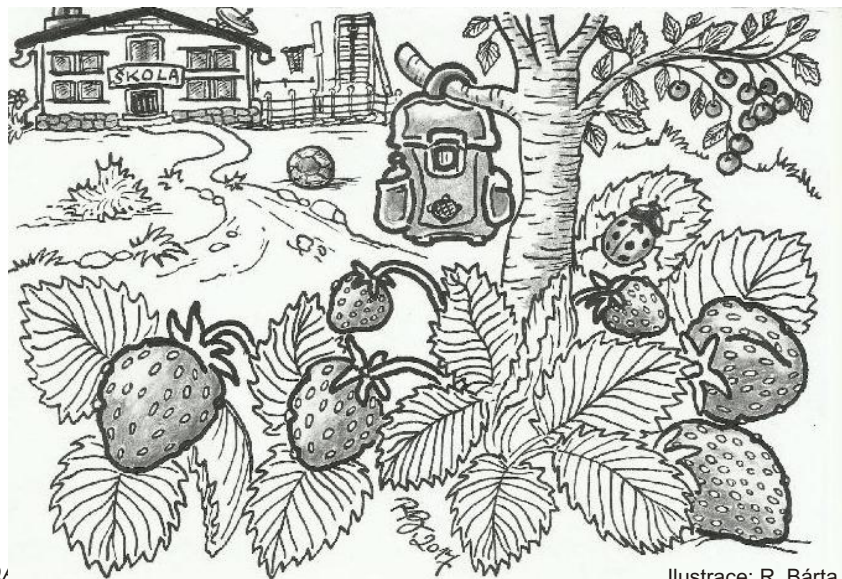
Ilustrace: J. Švajdová

Prázdňinová

Měsíc červen do léta dvířka otvírá,
voda, les a louka všechny uvítá.
Neváhej, vykroč ven a na problémy zapomeň.
Však znáš ten čas, na který čekáš,
čas kopretin a zvonků,
který zve tě k odpočinku.

Ve stráni pod lesem na nízké mezi
mateřídouška krčí se
a vůni svou posílá až k nebi.
Zvláště zrána, když rosa vše kolem zvlaží
i muzikant cvrček radostně cvrčí
poslouchej....

Přání pohodových prázdnin nepatří jen školákům, ale i jejich rodičům a zvláště učitelům i všem školním zaměstnancům. Svět kolem nás neslouží jenom k jídlu a hmotným potřebám, ale jako překrásná a užitečná podívaná. A v těchto letních měsících se proto staňme pozornými školáky a učme se číst v knize přírody a vnímejme krásné originály. Vždyť vidět na kopci Slováckovu hrušeň při západu slunce a slyšet ticho usínajícího dne, je nejkrásnější zážitek, co nám příroda dává. Přejeme proto všem odpočinek a ve dnech volna vůli předávat dětem co nejvíce duchovních prožitků z knihy přírody. redakce

Ilustrace: R. Bárta

ČERVEN 2017

ZPRÁVY Z NAŠICH DĚDIN

Farnost Březnice připravuje pouť na sv. Hostýn, která se uskuteční ve čtvrtek, 17. 8. 2017.

Podrobnější informace o odjezdu autobusu a program poutě budou zveřejněny na nástěnce.

V týdnu od 17. 7. do 21. 7. 2017 bude na faře pro školáky tábor dětí. Každý den od 9:00 do 15:00 hod., obědy budou zajištěny. Jakákoliv pomoc od rodičů (vaření, úklid, hry pro děti...) je vítána.

Na zpravodaj Naše dědiny jste v Salaši darovali 270,- Kč, v Březnici 550,- Kč. Děkujeme.

Uzávěrka příštího čísla Našich dědin bude 9. 8. 2017.

Vážení příznivci SK Březnice,

chtěl bych touto cestou jménem všech věrných fanoušků poděkovat fotbalovému týmu mužů SK Březnice, který ve skončené sezóně 2016/2017 vybojoval titul, a stal se přeborníkem okresu Zlín. Dík patří hlavně všem hráčům, trenérům a funkcionářům SK Březnice, kteří tímto způsobem nám fanouškům a příznivcům SK splnili přání a v historii klubu získali podruhé titul okresního přeborníka. Zároveň jim blahopřejeme k postupu do krajské soutěže v nastávající sezóně 2017/2018. Ať se jim daří a dělají radost sobě i svým věrným příznivcům, kteří je budou podporovat.

Závěrem je potřeba poděkovat i ostatním týmům od přípravy, mladších žáků, dorostu a ženám, a taktéž jim popřát, aby ta příští sezóna byla pro ně lepší než ta ukončená.

S pozdravem " SPORTU ZDAR" a DOBRÉMU FOTBALU obzvláště, věrní fanoušci a příznivci. Polášek František

Vážení občané (především, ale nejenom) Bohuslavic,

možná jste už v denním tisku zaregistrovali zprávu, že „U nepřehledné křižovatky v Bohuslavicích budou chodníky a přechody. Už letos.“

Opravdu, oprava silnice i se stavbou osvětlených přechodů a přechodových míst, nových chodníků kolem křižovatky, obchodu a hasičské zbrojnice, zastávek a chodníkem podél cesty směrem na Doubravy by se měla zahájit začátkem července tohoto roku.

Je to pro nás, obyvatele Bohuslavic, sice dobrá zpráva, ale bude to vyžadovat od všech pevné nervy a velkou spoustu ohleduplnosti také od řidičů, protože, jak jistě víte, provoz v „naší“ křižovatce je dost velký i teď, když se ještě nic neděje. Protože se tato křižovatka nedá úplně uzavřít a bude se tedy opravovat po polovinách šířky cesty a po částech, bude tu po dobu stavby jen odkloněn provoz aut nad 7,5 tuny, cesta směrem na Salaš bude pouze jednosměrná (směrem nahoru, dolů do Bohuslavic bude zákaz vjezdu) a ze zbylých tří stran budou instalovány semaforey.

Předpokládám, že v okamžiku, kdy se kvůli stavbě rozsvítí semaforey, rozkopou se půlky silnice a auta ze všech stran se začnou kupit až ke Březnici, Doubravám či Šarovům, zažijeme tady asi pěkně horké chvíle. Jak z toho budou nadšeni projíždějící řidiči (a jak budou nadávat), si asi všichni dovedeme představit, a navíc se nás velmi dotkne i to, že se budou muset, doufám jen na přechodnou dobu, posunout nebo úplně zrušit zastávky ve středu obce. Doufám sice, že po nějaké době projíždějící řidiči usoudí, že se jim tu nevyplatí stát v koloně a že naši obec raději objednou, ale i tak si téměř nedovedu představit, jak tu budeme v příštím půlroce fungovat, chodit do obchodu, na poštu nebo na autobus, nebo jak nám budou odvážet odpady, protože stavba by měla být hotová až koncem letošního roku. Ale bohužel se nedá nic dělat, jak se říká kdo se dal na vojnu, musí bojovat.

V této souvislosti bych všechny občany, ale především obyvatele střední části obce, kterých se bude tato stavba nejvíce týkat, chtěla pozvat na setkání s panem ing. Bereckou, provozně-technickým náměstkem Ředitelství silnic Zlínského kraje, jenž bude mít přestavbu křižovatky na starosti. **Setkání se bude konat v pondělí 26. června od 18:00 hodin na hasičské zbrojnici** a dozvíme se tu další, podrobnější a doplňující informace.

Jana Puškáčová, starostka obce

Setkání seniorů v Bohuslavicích

Dne 6. května se v sále sokolovny v Bohuslavicích konalo již druhé setkání seniorů. K tanci, k poslechu i ke zpěvu již tradičně hrála dechová hudba Vítovecká „1“ pod vedením dirigenta Libora Mikla.

Sobotní odpoledne jménem „bůslavských tetek“ uvedla paní Františka Lysoňková a pan místostarosta Ing. Marian Val'ko. Zahajovací polonéza v podání dětí ze Základní školy v Bohuslavicích vyloudila nejednu slzičku na tvářích rodičů i prarodičů a bohatý potlesk patřil i paní učitelce Mgr. Heleně Štipčákové za přípravu vystoupení. Pro všechny hosty bylo nachystané pohoštění a bohatá tombola. Celé odpoledne a podvečer proběhl v duchu příjemné atmosféry, tance a zpěvu. Domů všichni odcházeli s dobrou náladou a se vzpomínkami na mládí. Velká účast spoluobčanů byla odměnou pořadatelům a povzbuzením pro přípravu další besedy s našimi seniery.

Dovoluji si poděkovat „bůslavským tetskám“ za vynikající řízečky a zákusky ke kávě. Obecním zastupitelům za finanční příspěvek na dechovou hudbu, paní starostce za platbu občerstvení. Romaně Huskové, Ince a Sylvě Vaculíkovým za náročnou práci při obsluze všech hostů. Panu místostarostovi za dovoz i rozvoz našich seniorů.
Eva Machů

POZVÁNKA

Víceúčelové hřiště v Bohuslavicích u Zlína
15. 7. 2017
SPORTOVNÍ DEN
13:00

- Předzápas mladších žáků z Bohuslavic
- Fotbalový turnaj pro všechny
- Miniolympiáda pro děti o zajímavé ceny
- Spoustu dalších sportovní her a disciplín
- Občerstvení a ceny zajištěny. Pro děti špekáčky zdarma.

VÝZNAMNÍ JUBILANTI V BOHUSLAVICÍCH

LEDEN - ČERVEN 2017

70 LET

Marie Gajdůšková
Anna Šubardová
Radomír Vyoral

80 LET

Marie Vyoralová
Leoš Košar
Růžena Kolářová
Pavla Drábková

90 LET

František Hnilica

91 LET

Marie Vašková

95 LET

Ing. Jaroslav Klimecký

Společenská rubrika

Rozloučení

Milan Slezák
Vlasta Kučerová

Bohuslavice
Březnice

Křest

Nela Marie HutYROVÁ
Jonáš Josef Kužela

Bohuslavice
Březnice

Svatost manželství

Martin HutYra a Kateřina Kolářová
Jakub Gottfried a Lucie Vaculíková

Bohuslavice
Bohuslavice

V den svátku Navštívení Panny Marie, 31. května tohoto roku, byl na věčnost povolán P. Antonín Kupka, který v letech 2007-2010 spravoval zlínský děkanát, do něhož naše farnost patří. Kostel svatého Bartoloměje v Březnici i kaple v Bohuslavicích a na Salaši navštívil mnohokrát. Pán Bůh mu odplat' za jeho věrnou kněžskou službu.

Ze vzpomínkové knihy *Stále znovu začínat*, kterou P. Antonín v roce 2008 vydal, otiskujeme krátký životní příběh z dětství:

Našli jsme se starším bratrem mladou vlaštovku. Měla poraněné křídélko. Donesli jsme ji domů ukázat mamince. Na její doporučení jsme jí udělali na peci hnízdečko. Přinášeli jsme jí po několik dní krmí nachytané mouchy. Když se zdálo, že se má vlaštovka k životu, vynesli jsme ji za asistence maminky ven na dvůr. Vlaštovka se radostně vznesla k nebi a ani se neohlédla. Maminka poznamenala: „Nevděčnice, ani nepoděkovala.“ Ale jaké bylo naše překvapení, když se najednou vrátila, vlétla otevřenými dveřmi až do kuchyně, několikrát zakroužila a zase vyletěla ven. V duchu jsme se jí omluvili a byli jsme velmi překvapeni nečekaným „poděkováním“.

redakce Naše dědiny

Putování k Panně Marii na Svárov

Měsíc květen je znám úctou k Panně Marii. Tato úcta se projevuje při májových pobožnostech, při kratších či delších poutích k obrázkům Panny Marie. V naší farnosti jsme putovali již den před 1. květnem na Svatý Hostýn. Pak každou neděli při májových pobožnostech na Salaš, Brda, k Dubu. Ve čtvrtek 25. května na svátek Nanebevstoupení Páně jsme se vydali na Svárov.

Svárov je malá obec, jejíž obyvatelé si vybudovali venkovní „zahradu“ k úctě Panny Marie z Medžugorie, kde od

května do října vždy 25. den v měsíci si připomínají den jejího prvního zjevení. Panna Maria v Medžugorii vyzývá k modlitbě růžence, postu a úctě k jejímu Synu. Na Svárově začíná společná modlitba vždy v 17 hod. modlitbou růžence, v 18 hod. následuje mše svatá a je ukončena adorací. Vše pod širým nebem uprostřed přírody s nevšedními pocity.

V měsíci květnu vyšli poutníci od kaple Navštívení Panny Marie z Bohuslavic ve 14 hod. směrem na Brda, kde jsme se u obrazu Panny Marie zastavili a modlitbou Marii pozdravili. Pak jsme pokračovali k zastavení u sv. Huberta, které v lese vybudovali naši myslivci. Od Huberta jsme šli k chatě zlámaných myslivců, kterou ochraňuje obraz sv. Kryštofa, dále jsme pokračovali směrem ke Zlámanci, kde nás na kraji lesa vítá obraz Panny Marie s nápisem „pod ochranu tvou“. Před Zlámancem se ukazují Boží muka s obrazem Panny Marie Hostýnské. Po přejítí obce Zlámanec se s námi loučí velký kříž s naším Spasitelem a provází nás na posledním úseku cesty směrem na Svárov. Po asi 20 min. nás již vítá přírodní areál Panny Marie z Medžugorie, dnes také s putovní sochou Panny Marie z Fatimy. Po modlitbě růžence nás ke mši svaté zve P. Pavel Macura, jehož hlavní výzvou v promluvě bylo, ať svůj život ke svatosti žijeme s nohama na zemi a hlavou v nebi. Tento krásný a hluboký zážitek je nepopsatelný: po celou cestu se můžete těšit ze společenství přátel a krásy Božího stvoření všude kolem. Tato cesta s tolika povzbuzujícími zastaveními je jakoby pro nás zvláště připravená k potěše a povzbuzení. Cesta při modlitbě růžence, povídání s přáteli, zastaveními u jednotlivých symbolů a pohledem na krásu přírody ubíhala, že 3 hod. chůze uběhlo jako krátká chvílka a únava z chůze se nedostavila. Ba naopak, po mši svaté jsme cítili to známé Ježíšovo: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi a já vás občerstvím.“

Tak příště jste vítáni k občerstvení i vy, kteří ještě váháte.

Anna Slezáková

90. výročí narozenin pana Františka Hnilici z Bohuslavic u Zlína

*Náš milý dědečku
pojď zavzpomínat chvíličku
jaké to bylo před devadesáti lety,
kdy Tě na svět přivedly báby a tety.*

19. května oslavil své 90. narozeniny náš spoluobčan, pan František Hnilica. Popřáli jsme všechno nejlepší a společně s nejbližšími příbuznými poslouchali zajímavé zážitky i prožité příběhy ze života.

Před devadesáti lety se v Oldřichovicích manželům Hnilicovým narodil prvorozený syn František. O 12 let později se všichni radovali z jeho sestřičky Růženky. Vlastnili malé hospodářství, o které se starala maminka. Tatínek pracoval jako zedník u stavitele Ševčíka v Malenovicích.

Do základní školy chodil v Oldřichovicích. Učil se dobře a začal navštěvovat měšťanku v Napajedlech. Každý den 5 km chůze tam a zpět pěšky v létě, v zimě, za deště, za chumelenice. Po ukončení školy se vyučil elektromechanikem u firmy Zatloukal a hned se dostal k Bařovi ve Zlíně, kde pracoval ve výrobě elektromotorů. Později přešel do ZPS na oddělení elektro-údržbo-obráběcích strojů a výtahů.

Rád vzpomíná na vojenskou službu. V r. 1948 narukoval do Brna a později do Přerova, kde sloužil u letectva jako spojař.

Se svojí manželkou Františkou Přílučickou se seznámili na taneční zábavě ve Lhotě u Malenovic v hospodě u Zeldů a v r. 1951 si řekli své „ano“ v kostele a na MNV v Březnici, kde je oddával předseda Antonín Duraj. Přistavbou a rekonstrukcí rodinného domku v Bohuslavicích, který dostali od tatínka Františky, splnili své přání samostatného bydlení.

Společně vychovali dvě dcery Ivanu a Nadu. Stavba nového domu pro starší dceru byla velkou zátěží jak pracovní tak i finanční, proto František přešel na nejtěžší práci do sléváren, kde pracoval 22 let. Při tom všem měli doma ještě velké hospodářství.

V manželce měl pan Hnilica vždy velkou oporu. Prožili spolu 59 krásných strávených roků. Radovali se ze čtyř vnoučat. Ta je vždy potěšila svojí pilí a pracovitostí a všichni dosáhli vysokoškolského vzdělání. V roce 2010 však babička zemřela, dožila se téměř 80 let.

Dnes František Hnilica oslavuje krásné životní výročí - devadesáté narozeniny, za což děkuje Bohu. I když má zdravotní problémy, chodí s francouzskými holemi nebo jezdí na vozíku, dokáže na ně lehce zapomenout při návštěvě 6 pravnoučat a všech nejbližších, kteří se o tatínka, dědečka a pradědečka vzorně starají a denně jej navštěvují.

Eva Machů

JAK JSME HLEDALI POKLADY

Na sobotu 13. 5. jsme měli v knihovně v Bohuslavicích naplánovanou dobrodružnou hru „HONBA ZA POKLADY“. Odpoledne jsme se sešli před Obecním úřadem a mohlo se vyrazit do lesů. Ještě před tím jsme však museli vytvořit dvě skupinky (starší a mladší děti) a rozdělit si mapy a instrukce k prvnímu pokladu.

Děti hledaly podle mapy poklad, který byl uzamčen číselným kódem. Ten získaly jen v případě, když rozluštily mnohdy složité šifry a úkoly. V kufru pak našly kromě sladké odměny i mapu a úkol k dalšímu pokladu. Těch bylo celkem 5 na trase dlouhé 5 km.

Myslím, že odpoledne se velmi vydařilo i přes bouřkové mraky a hřmění, které nás sem tam v lese postrašilo (což bylo samozřejmě objednané z důvodu podtržení dramatičnosti naší hry). Nakonec jsme si na hřišti opekli špekáčky a ve večerních hodinách jsme se, příjemně unavení, odebrali ke svým domovům. Tímto děkuji všem zúčastněným a už se těším na další rok, kdy určitě přidám i pár šifer pro rodiče, aby z nudy neměli tendenci řešit úkoly za děti.

Jinak se v naší knihovně pořád něco děje. Obnovili jsme knižní fond vyřazením starých a zakoupením nových knih. Také zde každé úterý probíhají kurzy angličtiny (začátečníci a pokročilí).

Otevírací doba zůstane o prázdninách nezměněna. Užijte si čas dovolených, a pokud budete mít v pátek mezi 16:00 a 18:00 chvílku času, tak všechny ráda přivítám v naší knihovně v přízemí budovy Obecního úřadu.

Světlana Bilavčíková

ČERVEN 2017

Uctění památky druhé světové války

Dne 26. a 27. května 2017 jsme v Březnici uctili památku všech obětí druhé světové války.

V Březnici, která je a už být nemusela. Díky Bohu, že nás nepotkala tragédie vyhlazení jako Lidice a Ležáky, ale chybělo opravdu málo.

V pátek jsme se sešli u mohyly na Kříbech a za šumění 19 bříz - symbolů 19 padlých životů - vyslechli krátké projevy, vzpomínky a státní hymnu.

V sobotu proběhl pietní akt u památníku u kostela.

I zde zazněly vzpomínky na smutné události, následovaly státní hymny. Všichni, kteří jsme válku nezažili, si přejeme, aby se už nikdy neopakovala. Každá válka je krutá, nesmírně krutá.

V půl druhé se rozezněly zvony našeho kostela a bylo jich slyšet určitě až na Kříby, k bunkru i domovům našich padlých hrdinů, kam se již nikdy nevrátili.

*„Činíš-li druhým dobrodini,
vpiš to v květy liliové.
Tobě-li kdo dobře činí,
vryj to v desky mramorové.“*

Marie Machová

ČERVEN 2017

Misie v Angole, díl 1. - jak to všechno začalo

Začalo to přibližně před rokem. V té době jsem po podniku v Brazílii přemýšlel o možnostech, jak zdokonalit portugalštinu, uchytit se v Brazílii a najít si zde kontakty. Možná tomu tak Bůh chtěl, že jsem potkal Vaška. Vašek v té době končil svůj přípravný kurz, chystal se na dobrovolnou službu v Bulharsku a pozval mě na své slavnostní vysílání do Prahy.

Zde jsem poznal lidi okolo salesiánského programu Cagliero, kteří připravují a vysílají dobrovolníky na službu do zahraničí. A možná stejně důležité setkání bylo s P. Martinem z Uruguaye, který jako kněz v Angole sloužil velkou část svého života.

Večer jsme poseděli a povídali nejen o Brazílii, ale také o situaci a poměrech v Angole, o tamních zvláštnostech a problémech. Právě tento rozhovor patrně způsobil, že jsem do své přihlášky do kurzu Cagliero uvedl jako druhou zemi právě Angolu.

Samotný přípravný kurz je rozdělený na dvě poloviny, kdy v té první je na dobrovolnících, aby si trochu utřepali své motivace a zjistili, zda služba v zahraničí je skutečně to, čemu se chtějí rok věnovat. Kurz probíhal jeden víkend v každém měsíci v různých koutech naší země. Každý víkend byl částečně zaměřený i na předávání zkušeností předchozích dobrovolníků a na seznámení se s některou zemí, kde misijní dílo probíhá.

V tomto jsem byl trochu zvláštní, neboť v portugalsky mluvících zemích v tomto programu nikdo z Čechů zatím nefiguroval. V dnešní době umí lidé běžně anglicky, občas francouzsky nebo německy, výjimečně španělsky, ale portugalsky mluvícího dobrovolníka se snahou se vydat do některé lusofonní země zde ještě neměli. Během první části přípravného kurzu se zjistilo, že Brazílie spíše dobrovolníky vysílá, než že by je přímo potřebovala. Angola naproti tomu ihned nadšeně a ochotně vítala možnost, že by zde někdo mohl sloužit. Bylo tedy rozhodnuto. Mimo zajatá místa např. v Bulharsku, Zambii, Indii a Mexiku vznikne i angolská misie.

První polovina kurzu odběhla a někdy začátkem roku 2017 nadešel zlomový přípravný víkend, zaměřený na modlitbu a duchovní přípravu, během kterého jsme se měli už s určitou mírou závaznosti rozhodnout, neboť bylo potřeba začít komunikaci s přijímající organizací v cizině. Víkend probíhal na Velehradě a po většinu času jsme drželi „silentium“ (pozn.: mlčení a udržování ticha), abychom se mohli lépe soustředit na toto důležité rozhodnutí.

Jeho nástupcem se stal právě Jan ze Středy, nejprve v letech 1352-1354 s titulem protonotáře, tj. představeného královské kanceláře, ale již o Vánocích roku 1353 byl královým dvorským kancléřem. Tuto hodnost si ponechal, s krátkým přerušením v letech 1364/1365, až do své smrti.

Přestože si Karel IV. hodlal Jana ze Středy podržet ve svých službách, hledal pro něj materiální zabezpečení ve formě biskupského úřadu. (Již roku 1351 měl sice Jan hodnosti a příjmy kanovníka kapitul olomoucké a vřatislavské, to však k lesku kancléře římského krále nestačilo. První pokus se udál roku 1352, kdy byl 16. února papežem Klementem VI. jmenován biskupem v Naumburgu. Naumburská kapitula však zvolila za biskupa tamějšího kanovníka Rudolfa von Saaleck-Nebra a tuto volbu potvrdil i magdeburský arcibiskup Ota Hesenský, do jehož pravomoci naumburská diecéze spadala.

Jan ze Středy se sice nevzdal ihned a ještě na jaře roku 1353 se označoval za zvoleného biskupa naumburského, posléze však od této snahy upustil. Vhodnější příležitost se naskytla, když téhož roku zemřel první litomyšlský biskup Jan. 9. listopadu 1353 byl zvolen a před 22. prosincem i potvrzen biskupem v Litomyšli. Jan Očko z Vlašimi mu ještě jednou uvolnil místo: 12. června 1364 byl totiž zvolen arcibiskupem pražským a Jan ze Středy mohl opustit Litomyšl a stát se 23. srpna biskupem olomouckým, toho jména IX. Olomoucká diecéze byla nejen starší a tedy prestižnější než litomyšlská, ale hlavně mnohem bohatší.

Tuto prestiž Karel IV. ještě zvýšil brzy po Janově jmenování privilegiem z 1. března 1365, kterým byl Janovi ze Středy a jeho nástupcům na olomouckém stolci udělen titul "hraběte české královské kaple" s právem korunovat českého krále a nasazovat mu korunu i při jiných příležitostech v případě, že není přítomen pražský arcibiskup. Za stejných okolností měl na starosti bohoslužby v královské kapli na Pražském hradě a na Karlštejně. Toto privilegium si olomoučtí biskupové zachovali do roku 1918.

Vlastní biskupskou činnost však Jan ze Středy na obou místech prakticky nevykonával. V Litomyšli vedl správu diecéze oficiál Mikuláš z Pelhřimova a v duchovních záležitostech Janův bratr Matyáš, titulární biskup z Trebinje (ten byl od roku 1362 světicím biskupem ve Vřatislavi u biskupa Přechlava z Pohořelé a zemřel roku 1370). Později v Olomouci jej zastupovali generální vikáři: brněnský probošt Mikuláš, Bedřich z Olbramkostela a olomoucký probošt Jakub z Kaplice. To Janovi ze Středy nebránilo v tom, aby se přinejmenším formálně účastnil na zakládání církevních institucí: v Litomyšli sám založil roku 1355 nebo 1356 klášter augustiniánů poustevníků, v jehož kostele byl později pochován, spolupůsobil i při tom, když litomyšlský biskup Albrecht ze Šternberka založil roku 1371 klášter augustiniánů kanovníků ve svém rodném Šternberku, kolegiátní kapitule sv. Mořice v Kroměříži vydal roku 1367 nová statuta.

Pokračování příště

ČERVEN 2017

Ing. Miloslav Mikeščík

17

OLOMOUČTÍ BISKUPOVÉ VE 2. polovině 14. století

JAN OČKO Z VLAŠIMI

Jan Očko z Vlašimi (datum narození neznámé - 14. ledna 1380) byl český duchovní, olomoucký biskup, druhý pražský arcibiskup a první český kardinál; rádce a důvěrník Karla IV., donátor umění. Pocházel z rodu Jankovských z Vlašimi. Počátkem 40. let 14. století se sblížil s markrabětem moravským a pozdějším králem Karlem IV., stal se jeho notářem, kaplanem a důvěrníkem. Roku 1342 byl přijat za kanovníka pražské kapituly, dále získal úřady kanovníka kapituly sv. Petra v Mělníku, kanovníka kapituly sv. Jana ve Vratislavi, úřady probošta kapituly Všech svatých na Pražském hradě a biskupské kapituly v Olomouci. Roku 1344 získal papežský dispens promíjející mu nemanželský původ (jeho matka nebyla za otce provdána).

Roku 1351 byl zvolen olomouckým biskupem. Roku 1355 se s císařem Karlem IV. účastnil jeho 2. korunovační cesty do Itálie. Dne 12. července 1364 byl jmenován pražským arcibiskupem po zemřelém Arnoštovi z Pardubic. O čtrnáct let později, 18. září 1378, jej papež Urban VI. jmenoval jako prvního Čecha v historii kardinálem. Následně, dne 30. listopadu 1378 (den po smrti císaře), se zřekl arcibiskupského úřadu, který po něm převzal jeho synovec Jan z Jenštejna.

Do dějin olomouckého biskupství se nijak výrazně nezapsal. Zemřel 14. ledna 1380. Jeho ostatky jsou uloženy ve Vlašimské kapli katedrály svatého Víta pod figurálním náhrobkem z bílého mramoru, vytesaném v dílně Petra Parlěře. Tuto kapli dal vymalovat freskami, jejichž zbytky se dochovaly.

JAN ZE STŘEDY

Narodil se v měšťanské rodině ve Vysokém Mýtě a získal vynikající vzdělání, patrně v Itálii. Působil jako kněz-plebán ve Slezské Středě (pol. *Środa Śląska*, něm. *Neumarkt in Schlesien*, 25 km západně od Vratislavi). Jeho bratr Mathias byl cisterciácký mnich, světící biskup v Litomyšli a později ve Vratislavi, starší sestra byla ženou Rudolfa, rychtáře ve Vysokém Mýtě; jejich syn byl roku 1394 děkanem pražské univerzity.

Jan ze Středy je poprvé připomínán zřejmě roku 1340 jako notář minsterberského knížete Bolka II. (†1341), později (před rokem 1344) se stal plebánem (farářem) ve Slezské Středě toto obročí si podržel nejméně do konce roku 1351 - a následně se stal písařem v kanceláři krále Jana Lucemburského (†1346). První skutečně nesporná zmínka o Janovi ze Středy pochází z 16. října 1347, kdy byl zaměstnán v kanceláři krále Karla IV. jako notář. Tehdy již měl za sebou řadu příležitostí prokázat své schopnosti, čemuž odpovídá i jeho další rychlá kariéra v kanceláři Karla IV.: byl jeho dvorním kaplanem, sekretářem, roku 1351 kancléřem královny Anny. Téhož roku se stal dosavadní králův kancléř Jan Očko z Vlašimi olomouckým biskupem a Karlovu kancelář opustil.

V tomto ohledu jsem byl rozhodnutý již dávno a informace od bývalých dobrovolníků o způsobu, jakým pracovali v cizině, mě o správnosti tohoto rozhodnutí jen přesvědčily. Nešlo už jen o to, zdokonalit si portugalsštinu, ale s Boží pomocí konečně vykonávat užitečnou práci, která může lidem a mladým v těchto zemích hodně pomoci. Přitom nejde o nějaké velké věci, které bychom tam měli provádět. Stačí se pouze spolupodílet na práci salesiánů a pomáhat jim v jejich službě.

Zde v Česku Salesiáni odvádějí velký kus práce s mladými a v rodině církve jsou v této oblasti nenahraditelnými. Nicméně v rozvojových zemích navíc z velké části suplují práci státních institucí, které u nás bez problémů fungují. Salesiáni a obecně církev zde provozují školství, zdravotnictví, péči o invalidy, stahují děti z ulice, snaží se jim poskytnout základní prostor pro život a rozvoj, a kdyby někdo vyčíslil, jakou měrou touto činností snižují kriminalitu, jistě by se dopočítal toho, že ani tamní policie není natolik účinná v potírání zločinnosti.

Tak se sešel rok s rokem a již brzy budu i já vyslán na svou službu, podobně jako přede mnou Vašek do Bulharska. Do Angoly jedeme nakonec dva: já a později v září se přidá ještě Anička, skautka z Brna. I my doufáme, že nezůstaneme zároveň posledními českými dobrovolníky v Angole.

Pavel alias Hugo Baskerville

Jestliže však nepřestanou urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že to je velké znamení, kterým Bůh dá najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci. Jestliže lidé mé přání splní, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže ne, bude Rusko šířit své bludy po světě a vyvolá tak války a pronásledování církve. Dobří budou mučeni a Svatý otec bude muset mnoho trpět, různé národy budou zničeny. Ale nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce. Svatý otec mi zasvětil Rusko, to se obrátí a světu bude dopřán na nějakou dobu mír. Portugalsko si zachová svou víru; atd... Toto neříkejte nikomu. Františkovi to však můžete říci.

Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: „O můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují.“

Po chvíli mlčení jsem se zeptala: „Nepřejete si ode mne už nic?“

„Ne, pro dnešek si nepřeji už nic.“

A jako obvykle se začala vznášet směrem k východu, až zmizela v nedozírné dáli oblohy.

Při výročí sta let od zjevení Panny Marie ve Fatimě římskokatolická farnost Březnice zve na duchovní obnovy v kostele svatého Bartoloměje v Březnici

s tímto programem:

8:00-17:00 pozvání k tiché adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí oltární

17:00 modlitba růžence

18:00 mše svatá

19:00 svědectví

Ve čtvrtek 13. července bude mši svatou celebrovat **P. Petr Marian Masařík, OCarm.**

V neděli 13. srpna bude mši svatou celebrovat **P. Josef Slezák.**

P. Václav Fojtík

Celé Česko čte dětem

Ve dnech od 1. - 7.6.2017 proběhl už 7. týden čtení dětem na mnoha místech celé naší republiky.

Letos poprvé pořádala tuto akci také Obecní knihovna ve Březnici pro děti naší mateřské školy pod názvem Čteme v trávě aneb začínáme od nejmenších.

Oslovila jsem paní učitelky v naší mateřské škole, zda bychom mohli každý den dětem přečíst nějakou pohádku. Vybrala jsem 2 knížky, Žirafí příběhy a Hroší příběhy. Obě jsou příběhy o zvířátkách, ale s poučením pro děti. Třeba: O tom, že se vždy vyplatí poslouchat maminku a tatínka, O tom, že si máme vždy pomáhat nebo Jak je dobré mít hodné kamarády a společně si pomáhat, a mnoho dalších.

Četly paní učitelky, paní knihovnice a pan starosta. Četli jsme jak na zahradě v trávě, tak ve třídě.

Po přečtení příběhu následovaly otázky pro děti, zda dávaly pozor a pochopily příběh. Skoro všechny děti poslouchaly a pak se předbíhaly v odpovědích, kdo si co zapamatoval.

Paní učitelky ve školce dětem čtou před spaním každý den, proto jim také obě knížky dočetly až do konce. Na konci týdne všechny děti dostaly záložku do knížky a sladkou odměnu.

Ale bohužel není moc dětí, co jim rodiče čtou i doma. V knihovně máme spoustu krásných knížek pro všechny děti. Přijďte si je půjčit!!!

Moc děkuji všem za účast.

Irena Haluzová, knihovnice

100. VÝROČÍ ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ

5. část

Z knihy: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě, uspořádal P. Luis Condor, S.V.D., Fatima, 1994.*

Třináctý červen 1917

Když jsme se s Hyacintou, Františkem a jinými přítomnými domodlili růženec, spatřili jsme opět odraz blížícího se světla (které jsme nazvali bleskem) a pak se objevila nad dubem Panna Maria, právě tak jako v květnu.

„Co si ode mne přejete?“ otázala jsem se.

Přeji si, abyste sem přišli další měsíc třináctého, abyste se modlili každý den růženec a naučili se číst. Potom vám řeknu, co chci.“

Prosila jsem o uzdravení jednoho nemocného. „Jestliže se obrátí, uzdraví se v tomto roce.“

Chtěla bych vás poprosit, abyste nás vzala do nebe.“

„Ano, Hyacintu a Františka si tam vezmu brzo, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas zde na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“

„Zůstanu zde sama?“ zeptala jsem se smutně.

„Ne, dítě! Bolí tě to hodně? Neztrácej odvahu. Nikdy tě neopustím, mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm, cestou, která tě povede k Bohu.“

Při těchto posledních slovech otevřela ruce a zalila nás znovu odrazem oné nesmírné záře, v níž jsme se viděli jako ponoření v Bohu. Hyacinta a František stáli v oné části záře, která se zvedala k nebi a já v té, která se rozlévala po zemi. Před pravou dlaní Panny Marie bylo srdce ovinuté trním, které se je zdálo probodávat. Pochopili jsme, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino, zraňované lidskými hříchy, a že si přeje odčinění těchto vin.

Třináctý červenec 1917

Krátce poté, co jsme přišli na Cova da Iria k dubu a když jsme se modlili s početným zástupem růženec, spatřili jsme odraz obvyklé záře a vzápětí nato Pannu Marii nad dubem.

„Co si ode mne přejete?“ ptala jsem se.

„Přeji si, abyste sem přišli opět třináctého dne příštího měsíce; abyste se dále každý den modlili růženec k Panně Marii, Královně posvátného růžence, abyste tak vyprosili světu mír a konec války, neboť jen ona vám bude moci pomoci.“

„Chtěla bych vás poprosit, abyste nám řekla, kdo jste; a abyste udělala zázrak, aby všichni věřili, že se nám zjevujete.“

„Přicházejte sem dále každý měsíc. V říjnu vám řeknu, kdo jsem, co si přeji, a udělám zázrak, který budou moci všichni vidět, aby uvěřili.“

Pak jsem přednesla několik proseb, už si přesně nepamatuji jaké. Vzpomínám si pouze na to, že Panna Maria řekla, že je třeba modlit se růženec, aby ty milosti byly uděleny ještě v tom roce. Pak pokračovala: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět: Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Mariinu.“

Při posledních slovech otevřela znovu ruce jako v obou předešlých měsících. Zdálo se, že záře proniká zemí a viděli jsme jakoby ohnivě moře. V tom ohni byli ďáblové a duše, podobné průhledným a černým nebo bronzovým žhavým uhlíkům v lidské podobě; vznášely se v tom požáru zmítány plameny, které z nich šlehalo spolu s mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy, za bolestného a zoufalého volání a nařikání, které vzbuzovalo úděs a rozechvívalo hrůzou. (Muselo to být zřejmě při tomto pohledu, kdy se mi vydralo z hrdla ono „Ach!“ které prý lidé slyšeli.) Ďáblové se vyznačovali hrůznými a šerednými podobami odporných, neznámých zvířat, byli však průhlední jako černé řeřavé uhlíky.

Trásli jsme se hrůzou a vzhledli jsme k Panně Marii, jako bychom prosili o pomoc. Ta nám řekla dobrotivě, ale plná smutku:

„Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka se chýlí ke konci.“